

med 11 Millioner ud over det nuværende Deficit. Med andre Ord, vi vilde ikke i dette Øjeblik have haft Brug for 11 Mill. Kr. nye Skatter, men for 22 Millioner.

Nu vil der selvfølgelig straks blive svaret: Ja, men Gud Fader bevares, du glemmer jo Militærlovene, det er der, vi skulde have de store Besparelser. Den højtærede Finansminister har nævnt, at i Virkeligheden forslaar det heller ikke noget. For 1912—13 er der budgetteret ordinært en Udgift af $23\frac{1}{3}$ Mill. Kr., og naar man — jeg følger den højtærede Finansminister, naar han siger: „for ikke at klatte med det“ — yderligere tager $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. — det er heller ikke værd at klatte med det i denne Forbindelse, det er sørgeligt nok endda — saa komme vi til en samlet Udgift af $24\frac{3}{5}$ Mill. Naar vi derfra drage de 15 Mill. Kr., som efter de Radikales Beregning Militærordningen skulde koste, saa komme vi derigennem til en Besparelse af $9\frac{3}{5}$ Mill. Men overfor disse $9\frac{3}{5}$ Mill. staaer det Deficit paa 11 Mill., som jeg nys omtalte, og dernæst ogsaa de 3 Mill. i Forsvarsskat, som de Herrer dog vel fornuftigvis, saaledes som den højtærede Finansminister ganske rigtigt gjorde opmærksom paa, ikke kunde være bekendt at tage. Thi man kan tage de 3 Mill., naar man forøger Forsvarsudgifterne, men naar man formindsker Forsvarsudgifterne, kan man ikke tage de 3 Mill. — til Forøgelse af Forsvarsudgifterne. Med andre Ord, vi komme op til et Deficit af 14 Mill. Kr. og en Besparelse af $9\frac{3}{5}$ Mill. Kr. De Herrer ere altsaa, selv i det for dem gunstigste Tilfælde, $4\frac{2}{5}$ Mill. Kr. paa den forkerte Side, saa at vi i Stedet for de af den nuværende Regering foreslaaede 11 Mill. Kr. skulde have $15\frac{2}{5}$ Mill. Kr.

Og saa beder jeg Dem lægge Mærke til følgende: Den Gang de Herrer Radikale foreslog alle disse Ting, at vi skulde kaste endnu flere Toldafgifter væk og ikke have Kompensation og give endnu mere til Husmændene og Lønningslovene o. s. v., da havde de intet Haab om, kunde slet ikke tænke sig Muligheden af, at man kunde komme til at forandre Situationen for de militære Loves Vedkommende. De maatte regne med, at der maatte blive vedtaget meget betydelige Forsvarsudgifter, det var ikke menneskeligt muligt at forhindre det. Først da et rent Tilfælde gav dem den Situation, at de kom til Roret, dukkede der en Chance op. Men den Gang denne Chance dukkede op, vare jo allerede de Tidspunkter forlængst forbi, da man skulde stemme for disse 11 Mill. Kroners Deficit. Man maatte altsaa den Gang nød-

vendigvis have regnet med — naar man skulde have regnet med Sandsynligheder —, at man baade fik de 11 Mill. Kr. og desuden en stor Række Forsvarsudgifter. Og vel at mærke, de 11 Mill. Kr. maatte, i Modsætning til Militærudgifterne, de Herrer fra radikal Side dog have noget Haab om at faa den daværende Regering til at gaa ind paa, fordi de paaberaabte sig det gamle Venstresynspunkt, altsaa Ideer, som efter deres Mening vare fælles mellem Regeringen og dem, medens de derimod vare vel vidende om, at paa Forsvarsomraadet vare Ideerne ikke fælles. Naar man stadig staaer og puffer Folk i Ryggen og siger: Nej, giv os noget mere, det er det gamle demokratiske Standpunkt, vi ere alle vedblivende Demokrater, hvorfor dog ikke give de Folk noget mere — kunde man vel have noget Haab om, at ens gamle Venner, med hvem man har siddet sammen i Parti i al Fordragelighed, skulde være gaaede ind derpaa. Men ingen kan den Gang have tænkt sig i sine vildeste Fantasier, at man nogen Sinde effektivt skulde være kommen til den Besparelse, som man nu fra radikal Side staaer og paaberaaber sig. Det faktiske Forhold er altsaa, at man fra den Side ingen Ret har til at bebrejde den nuværende Regering det allertjerneteste paa dette Omraade eller overhovedet til at gøre Politik af den Situation, at Befolkningen skal betale mere i Skat; thi var det gaaet efter de Herrer Hoveder, skulde Befolkningen have betalt endnu mere i Skat. Man kunde fristes til stor Indignation, hvis ikke dette Parti saa fuldstændig hørte hjemme i Farcen. Men jeg vil sige, at der er saa meget mindre Grund til at tage de Herrer alvorligt, som man har en indre Følelse af, at de heller ikke selv ret tro paa, at det skal kunne lykkes dem at overbevise Befolkningen paa dette Punkt. Det havde sikkert været bedre for dem, om de havde fulgt den kloge Mand indenfor deres Parti, nemlig Landstingsmand Edvard Brandes, og vedblivende staaet paa det berømte Standpunkt: Lov er Lov, og Lov skal holdes. Og det maa vel erindres, at naar man overhovedet er Demokrat og mener, at Folkets Villie skal være den højeste Lov, saa er det ubegribeligt, at man vedblivende vil rejse dette Spørgsmaal om Militærbevillingerne. Det er haabløst; thi er der noget, vi have faaet en bestemt Folkedømme for, er det dog dette: paa dette Punkt ville vi ikke spare — det har Folket sagt. Saa er der, naar man vil være Realpolitiker, ikke andet at gøre end at acceptere denne Situation og handle ud derfra.